

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

10 iulie 2019*

„Recurs – Acțiune în despăgubire împotriva Comisiei Europene – Decizie a Comisiei de a pune capăt unei colaborări în cadrul rețelei Team Europe – Repararea prejudiciului – Excepție de inadmisibilitate ridicată de Comisie – Natura contractuală sau delictuală a litigiului”

În cauza C-19/18 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 5 ianuarie 2018,

VG, succesoare în drepturi a lui **MS**, reprezentată de **L. Levi**, avocat,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de **I. Martínez del Peral**, de **C. Ehrbar** și de **B. Mongin**, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul **J.-C. Bonichot**, președinte de cameră, doamna **C. Toader** (raportoare) și domnii **A. Rosas**, **L. Bay Larsen** și **M. Safjan**, judecători,

avocat general: domnul **G. Pitruzzella**,

grefier: domnul **A. Calot Escobar**,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 11 aprilie 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, VG, succesoare în drepturi a lui MS, solicită anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 31 mai 2017, MS/Comisia (T-17/16, nepublicată, denumită în continuare „ordonanța atacată”, EU:T:2017:379), prin care acesta din urmă a respins acțiunea formulată de MS și având ca obiect obligarea Comisiei la repararea prejudiciului suferit ca urmare a deciziei sale de a pune capăt colaborării cu acesta în cadrul rețelei Team Europe.

Cadrul juridic

- 2 Articolul 268 TFUE prevede:

„Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să judece litigiile care au ca obiect repararea prejudiciilor menționate la articolul 340 al doilea paragraf și al treilea paragraf.”

- 3 Articolul 340 din acest tratat are următorul cuprins:

„Răspunderea contractuală a Uniunii este guvernată de legea aplicabilă contractului respectiv.

În materie de răspundere extracontractuală, Uniunea este obligată să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de agenții săi în exercițiul funcțiilor lor.

[...]”

Istoricul litigiului

- 4 Team Europe este o rețea locală de comunicare a cărei sarcină principală este de a asista reprezentanțele Comisiei în cadrul comunicării acestora privind politicile europene la nivel local și ai cărei membri acționează în calitate de conferențieri, de moderatori, de animatori de evenimente și de experți în comunicare.
- 5 Acești conferențieri sunt legați de Comisie printr-o „scrisoare de acord și de aderare la Team Europe”. Această scrisoare prevede posibilitatea fiecărei părți de a renunța în orice moment la acest acord în scris, fără altă condiție. Membrii rețelei Team Europe nu sunt remunerați de Comisie. În schimb, în funcție de bugetul disponibil, aceasta pune la dispoziția lor în mod gratuit un serviciu de sprijin care constă în reuniuni de coordonare, în seminare de formare, într-o platformă internet de comunicare și în instrumente de comunicare, pentru a-i ajuta în sarcinile lor de conferențieri. Scrisoarea de acord și de aderare la Team Europe precizează, în plus, că membrii rețelei Team Europe acționează pe o bază voluntară și că aceștia pot accepta rambursarea cheltuielilor lor sau o compensație rezonabilă din partea organizatorilor evenimentelor la care participă.
- 6 MS a fost membru al rețelei Team Europe între 20 iulie 2011 și 10 aprilie 2013, în temeiul scrisorii de acord și de aderare la Team Europe între părțile în litigiu care a fost semnată la Paris (Franța), la 8 iulie 2011 (denumită în continuare „scrisoarea de acord”), de șeful reprezentanței Comisiei în Franța și la Montpellier (Franța), la 20 iulie 2011, de MS. Potrivit respectivei scrisori, aderarea acestuia la rețeaua Team Europe urma să expire la 30 iunie 2014. La 10 aprilie 2013, șeful reprezentanței Comisiei în Franța a informat partea interesată prin telefon că s-a pus capăt colaborării sale la această rețea, respectiva decizie fiind ulterior confirmată prin scrisoare, pentru motivul că, în cadrul activității sale, acesta ar fi avut un comportament necorespunzător față de participanți.

- 7 Motivul invocat de șeful reprezentanței Comisiei în Franța era că acesta primise o plângere privind comportamentul lui MS care provenea de la femei care au participat la o conferință sau la un atelier al rețelei Team Europe.

Procedura în fața Tribunalului și ordonanța atacată

- 8 Printr-un înscris depus la grefa Tribunalului la 11 ianuarie 2016, MS a solicitat să beneficieze de asistență judiciară în vederea introducerii unei acțiuni în răspundere.
- 9 Prin Ordonanța din 3 mai 2016, MS/Comisia (T-17/16 AJ, nepublicată, EU:T:2016:446), președintele Tribunalului a admis cererea de acordare a asistenței judiciare.
- 10 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 19 iulie 2016, MS a introdus o acțiune în răspundere la Tribunal.
- 11 MS a solicitat Tribunalului:
- recunoașterea răspunderii extracontractuale a Comisiei;
 - obligarea Comisiei la repararea prejudiciului moral pe care el l-ar fi suferit ca urmare a comportamentului culpabil al acestei instituții, evaluat la 20 000 de euro;
 - obligarea Comisiei la publicarea unei scrisori de scuze adresate acestuia și la reintegrarea sa în rețeaua Team Europe;
 - dispunerea depunerii documentelor declarate confidențiale de către Comisie pe care aceasta și-a întemeiat decizia prin care a pus capăt colaborării lui cu rețeaua Team Europe și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 12 Prin înscris separat depus la 6 octombrie 2016, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 130 din Regulamentul de procedură al Tribunalului și a solicitat obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.
- 13 În observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate, depuse la grefa Tribunalului la 21 noiembrie 2016, MS a solicitat Tribunalului respingerea acesteia.
- 14 Prin ordonanța atacată, dată în temeiul articolului 126 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, acesta din urmă a admis excepția de inadmisibilitate. Tribunalul a statuat că obiectul acțiunii constă în realitate într-o acțiune în despăgubire de natură contractuală. Întrucât scrisoarea de acord nu conținea nicio clauză compromisorie, această instanță s-a declarat incompetentă.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

- 15 Prin Ordonanța din 30 noiembrie 2017, Curtea a admis cererea de asistență judiciară formulată de recurent.
- 16 Prin recursul formulat, recurentul solicită Curții:
- anularea ordonanței atacate;

- în consecință, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe pe fondul acțiunii în primă instanță cu care a fost sesizat sau, în cazul în care Curtea consideră cauza în stare de judecată, admiterea concluziilor sale din primă instanță;
 - prin urmare, recunoașterea răspunderii extracontractuale a Comisiei în temeiul articolului 268 și al articolului 340 al doilea paragraf TFUE;
 - dispunerea depunerii documentelor declarate confidențiale de către Comisie și care constituie susținerea necesară a deciziei prin care s-a pus capăt colaborării lui cu rețeaua Team Europe;
 - dispunerea reparării prejudiciului moral rezultat din comportamentul culpabil al Comisiei, evaluat *ex aequo et bono* la 20 000 de euro;
 - obligarea Comisiei la publicarea unei scrisori de scuze și la reintegrarea sa în cadrul Team Europe și
 - obligarea intimatului la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în fața celor două instanțe.
- 17 Prin scrisoarea din 21 februarie 2018, Curtea a fost informată cu privire la decesul lui MS la 16 februarie 2018, precum și cu privire la decizia lui VG de a continua procedura.
- 18 În memoriul său în replică din 28 mai 2018, VG a eliminat capătul de cerere referitor la reintegrarea în cadrul rețelei Team Europe.

Cu privire la recurs

- 19 În susținerea recursului său, VG invocă două motive întemeiate, pe de o parte, pe o eroare de drept în calificarea juridică a acțiunii în reparație, precum și pe o încălcare a obligației de motivare și, pe de altă parte, pe o eroare de drept în calificarea juridică a scrisorii de acord, pe o încălcare a obligației de motivare, precum și pe o denaturare a faptelor.

Cu privire la primul motiv, în ansamblul său, și cu privire la primul și la al doilea aspect ale celui de al doilea motiv, analizate împreună, întemeiate pe o eroare de drept în ceea ce privește calificarea acțiunii și pe o încălcare a obligației de motivare

Argumentația părților

- 20 În primul rând, în ceea ce privește pretinsa încălcare a obligației de motivare, recurenta susține că Tribunalul, mai întâi, nu a explicat din ce motiv cererea de despăgubire este în mod necesar legată de interpretarea scrisorii de acord, în condițiile în care comportamentul reproșat în această cerere nu este încetarea pretinsului contract, ci încălcarea drepturilor fundamentale ale lui MS cu ocazia soluționării plângerii depuse împotriva acestuia, astfel încât interpretarea respectivei scrisori nu este nici necesară, nici indispensabilă pentru a examina cererea menționată, în sensul punctului 80 din Hotărârea din 18 aprilie 2013, Comisia/Systran și Systran Luxemburg (C-103/11 P, EU:C:2013:245).
- 21 În continuare, ordonanța atacată nu ar expune motivele pentru care Tribunalul a considerat că soluționarea de către Comisie a plângerii depuse împotriva lui MS este în mod necesar legată de interpretarea scrisorii de acord. Această scrisoare nu ar conține dispoziții referitoare la soluționarea unor eventuale plângeri și nici obligația Comisiei de a motiva renunțarea la colaborarea cu un conferențiar în rețeaua Team Europe. Normele de drept, printre care drepturile fundamentale, a căror încălcare este invocată s-ar aplica independent de dispozițiile scrisorii de acord.

- 22 În sfârșit, unele elemente ale cererii introductive din fața Tribunalului ar fi rămas fără răspuns din partea Tribunalului, care nu ar fi verificat în mod obiectiv și global, având în vedere diferitele elemente cuprinse în dosar, dacă exista un veritabil context contractual, în conformitate cu ceea ce ar impune totuși Hotărârea din 18 aprilie 2013, Comisia/Systran și Systran Luxembourg (C-103/11 P, EU:C:2013:245).
- 23 VG susține de asemenea că Tribunalul și-a încălcat obligația de motivare în ceea ce privește calificarea scrisorii de acord.
- 24 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa eroare de drept pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o atunci când a calificat acțiunea introdusă ca fiind de „natură contractuală”, VG susține în esență că Tribunalul a calificat în mod eronat scrisoarea de acord drept „contract”, deși este vorba mai degrabă de linii directoare fără caracter obligatoriu definite în mod unilateral de Comisie și care reglementează funcționarea rețelei Team Europe. Comisia nu ar fi afirmat niciodată că relația era de natură contractuală, astfel cum ar atesta punctul 21 din observațiile sale în fața Ombudsmanului European, precum și punctul 15 din Ordonanța din 3 mai 2016, MS/Comisia (T-17/16 AJ, nepublicată, EU:T:2016:446), prin care Tribunalul a statuat cu privire la cererea de asistență judiciară a lui MS. Scrisoarea de acord s-ar limita la un rezumat al drepturilor și al obligațiilor care reglementează rețeaua Team Europe și nu s-ar referi la cele care guvernează relațiile speciale dintre Comisie și MS. Ea nu ar prevedea nicio sancțiune în caz de încălcare a dispozițiilor pe care le conține și nicio referire la dreptul aplicabil sau la instanțele competente, astfel încât scrisoarea de acord face trimitere mai degrabă la simple cerințe de comportament, iar nu la veritabile legături juridice între persoane. Comisia și-ar fi modificat tardiv poziția și ar fi invocat natura contractuală a scrisorii de acord. Intenția comună a părților nu ar fi fost niciodată să se angajeze reciproc în temeiul unui contract. Or, intenția părților ar fi un element determinant în calificarea unui act ca fiind de natură contractuală. Astfel, Tribunalul ar fi calificat, printre altele, în mod eronat scrisoarea de acord drept „contract” și și-ar fi încălcat obligația de motivare.
- 25 Comisia propune respingerea primului motiv și a primului și a celui de al doilea aspect ale celui de al doilea motiv.

Aprecierea Curții

- 26 În primul rând, trebuie amintit că, în ceea ce privește acțiunile în justiție îndreptate împotriva Uniunii prin care este pusă în discuție răspunderea acesteia pentru un prejudiciu, Tratatul FUE prevede o repartizare a competențelor între instanțele Uniunii și instanțele naționale.
- 27 În ceea ce privește răspunderea extracontractuală a Uniunii, rezultă din articolul 340 al doilea paragraf TFUE coroborat cu articolul 268 TFUE că litigiile referitoare la o astfel de răspundere sunt de competența instanțelor Uniunii.
- 28 În scopul de a se determina care este instanța competentă să judece o anumită acțiune în justiție îndreptată împotriva Uniunii pentru ca aceasta să răspundă pentru un prejudiciu, trebuie să se examineze dacă respectiva acțiune are ca obiect răspunderea contractuală a Uniunii sau răspunderea extracontractuală a acesteia (Hotărârea din 18 aprilie 2013, Comisia/Systran și Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, punctul 61, precum și jurisprudența citată).
- 29 În acest scop, instanțele Uniunii nu se pot întemeia pur și simplu pe normele invocate de părți. Astfel, simpla invocare a unor norme juridice care nu decurg dintr-un contract relevant în prezenta cauză, dar care sunt obligatorii pentru părți, nu poate avea drept consecință modificarea naturii contractuale a litigiului și imposibilitatea, în consecință, a soluționării acestuia din urmă de către instanța competentă. Dacă situația ar fi diferită, natura litigiului și, în consecință, instanța competentă ar putea

fi schimbate pe baza normelor invocate de părți, ceea ce ar fi contrar normelor privind competența materială a diferitor instanțe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 aprilie 2013, Comisia/Systran și Systran Luxemburg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, punctele 64 și 65, precum și jurisprudența citată).

- 30 În acest context, instanțele Uniunii sunt obligate să verifice dacă acțiunea în despăgubire cu care sunt sesizate are ca obiect o cerere de daune interese care se întemeiază în mod obiectiv și global pe drepturi și obligații de origine contractuală sau extracontractuală. În acest scop, aceste instanțe trebuie să verifice, având în vedere o analiză a diferitor elemente ale dosarului, cum ar fi în special norma de drept pretins încălcată, natura prejudiciului invocat, comportamentul imputat și raporturile juridice existente între părțile în cauză, dacă între acestea există un veritabil context contractual, legat de obiectul litigiului, a cărui examinare aprofundată se dovedește indispensabilă pentru soluționarea acțiunii menționate (Hotărârea din 18 aprilie 2013, Comisia/Systran și Systran Luxemburg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, punctul 66).
- 31 În al doilea rând, trebuie amintit că obligația de motivare a hotărârilor, ce revine Tribunalului în temeiul articolului 36 și al articolului 53 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, nu îi impune acestuia să prezinte o expunere care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate raționamentele formulate de părțile în litigiu. Din moment ce motivarea arată în mod clar și neechivoc raționamentul Tribunalului, motivarea poate fi, așadar, implicită, cu condiția ca ea să permită persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care au fost luate măsurile în discuție, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul jurisdicțional (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 mai 2018, L'Oréal/EUIPO, C-519/17 P și C-522/17 P-C-525/17 P, nepublicată, EU:C:2018:348, punctul 67 și jurisprudența citată).
- 32 În speță, trebuie arătat că Tribunalul a constatat mai întâi, la punctul 34 din ordonanța atacată, că scrisoarea de acord stabilește obligațiile fiecăreia dintre părți, durata cooperării, precum și modalitățile de încetare a acesteia. În special, acesta a arătat că punctul 5 din respectiva scrisoare se referă la condiții de „reziliere”. În continuare, Tribunalul a reținut, la punctul 35 din această ordonanță, că cererea de reparație era legată de interpretarea scrisorii de acord, întrucât reclamantul nu a invocat alte acte al căror autor ar fi Comisia. Pe de altă parte, Tribunalul a considerat, la punctul 36 din ordonanța menționată, că comportamentul reproșat avea o legătură directă cu un raport contractual existent, ceea ce l-a determinat să concluzioneze, la punctul 37 din ordonanța atacată, că cererea de reparație a reclamantului era legată de interpretarea scrisorii de acord și, la punctul 38 din această ordonanță, că respectiva scrisoare îi conferea litigiului o natură contractuală. În sfârșit, Tribunalul a arătat, la punctul 40 din ordonanța atacată, că scrisoarea de acord nu conține nicio clauză compromisorie, astfel încât litigiul nu este de competența instanțelor Uniunii.
- 33 Este necesar, prin urmare, să se constate că Tribunalul a motivat corespunzător cerințelor legale faptul că obiectul litigiului era de natură contractuală și că nu erau îndeplinite condițiile care determină competența instanțelor Uniunii.
- 34 Este necesar, în plus, să se considere că niciunul dintre argumentele invocate de VG nu este de natură să demonstreze că aceste considerații sunt viciate de erori de drept.
- 35 În special, analiza efectuată de Tribunal nu poate fi contrazisă de împrejurarea că reclamantul s-a bazat pe un citat extras din observațiile formulate anterior de Comisie în fața Ombudsmanului și reluat la punctul 23 din ordonanța atacată, potrivit căruia Comisia indicase că „membrii Team Europe nu aveau o relație contractuală cu [ea]”.
- 36 Astfel, poziția exprimată anterior de Comisie în fața Ombudsmanului nu intră în mod necesar în contradicție cu cea care rezultă din excepția de inadmisibilitate invocată de această instituție în fața Tribunalului.

- 37 În această privință, trebuie arătat că respectivul citat este incomplet, în măsura în care fraza, în integralitatea sa, precizează că „[m]embrii Team Europe nu au o relație contractuală cu Comisia și nu primesc nicio remunerație sau subvenție din partea acesteia din urmă”.
- 38 Chiar presupunând că citatul menționat poate fi înțeles ca excluzând existența unui contract de muncă, întrucât scrisoarea de acord înlătura orice remunerație și nu prevedea nicio legătură juridică de subordonare, lipsa unui astfel de contract între Comisie și membrii rețelei Team Europe nu exclude existența altor obligații convenite între aceștia, astfel încât exista între ei o relație care poate fi totuși calificată drept „contractuală” (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 25).
- 39 Pe de altă parte, rezultă din considerațiile expuse în decizia Ombudsmanului din 19 noiembrie 2015 că acesta din urmă a arătat că, „în cazul în care Comisia decide să nu continue relația sa contractuală cu un expert sau cu un membru al rețelelor sale, aceasta ar trebui mai întâi, înainte de a adopta o poziție definitivă, să îi dea persoanei în cauză ocazia de a-și exprima punctul de vedere cu privire la măsura preconizată”.
- 40 În consecință, obiectul litigiului dintre părți este chiar contestarea împrejurărilor rupturii și mai precis a condițiilor în care a fost emisă decizia Comisiei prin care se pune capăt colaborării lui MS cu rețeaua Team Europe.
- 41 Nici împrejurarea că recurenta a invocat încălcarea drepturilor fundamentale nu poate modifica natura litigiului dintre părți.
- 42 Astfel, după cum s-a amintit la punctul 29 din prezenta hotărâre și astfel cum a statuat de asemenea Curtea la punctul 43 din Hotărârea din 20 mai 2009, Guigard/Comisia (C-214/08 P, nepublicată, EU:C:2009:330), simpla invocare a unor norme juridice care nu decurg din contract, dar care sunt obligatorii pentru părți nu poate avea drept consecință modificarea naturii contractuale a litigiului și, prin urmare, imposibilitatea soluționării acestuia din urmă de către instanța competentă. Dacă situația ar fi diferită, natura litigiului și, în consecință, instanța competentă ar putea fi schimbate pe baza normelor invocate de părți, ceea ce ar fi contrar normelor privind competența materială a diferitor instanțe.
- 43 Prin urmare, Tribunalul a statuat în mod corect că instanțele Uniunii nu sunt competente și și-a motivat corespunzător cerințelor legale rațiunile pentru care a ajuns la concluzia existenței unui veritabil context contractual legat de obiectul litigiului.
- 44 În aceste condiții, primul motiv, în ansamblul său, precum și primul și al doilea aspect ale celui de al doilea motiv, analizate împreună, trebuie să fie respinse ca nefondate.

Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o denaturare a faptelor

Argumentația părților

- 45 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenta susține că, întrucât a considerat că scrisoarea de acord constituie un contract, fără a defini dreptul aplicabil acestei scrisori, Tribunalul a denaturat respectiva scrisoare.
- 46 Comisia consideră că acest al treilea aspect este inadmisibil sau, în subsidiar, nefondat.

Aprecierea Curții

- 47 Potrivit jurisprudenței constante a Curții, reiese din cuprinsul articolului 256 alineatul (1) TFUE și al articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene că recursul se limitează la chestiuni de drept și că Tribunalul este, așadar, singurul competent să constate și să aprecieze faptele relevante, precum și elementele de probă. Aprecierea faptelor și a elementelor de probă nu constituie, cu excepția cazului denaturării acestora, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs. O astfel de denaturare trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (Hotărârea din 15 mai 2019, CJ/ECDC, C-170/18 P, nepublicată, EU:C:2019:410, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 48 Atunci când invocă o denaturare a elementelor de probă de către Tribunal, recurentul trebuie, în temeiul articolului 256 TFUE, al articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 168 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul de procedură al Curții, să indice cu precizie elementele care ar fi fost denaturate de acesta și să demonstreze erorile de analiză care, în opinia sa, ar fi condus Tribunalul la această denaturare (Hotărârea din 6 septembrie 2018, Klein/Comisia, C-346/17 P, EU:C:2018:679, punctul 126 și jurisprudența citată).
- 49 În speță, recurenta se limitează la a critica succint raționamentul Tribunalului, fără a stabili însă că acesta se întemeiază pe o denaturare a elementelor de fapt cu care a fost sesizat și care ar reieși în mod evident din înscrisurile din dosar.
- 50 În plus, recurenta invocă pentru prima dată în fața Curții argumentul întemeiat pe o lipsă a identificării dreptului aplicabil.
- 51 Or, un asemenea argument trebuie să fie declarat inadmisibil. Astfel, potrivit articolului 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, recursul nu poate modifica obiectul litigiului dedus judecării Tribunalului. În cadrul recursului, competența Curții este astfel limitată la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele dezbătute în fața primei instanțe. O parte nu poate, așadar, să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care nu l-a invocat în fața Tribunalului, întrucât aceasta ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de recurs este limitată, cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost investit Tribunalul [Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 ianuarie 2018, Comisia/RW, C-442/17 P(R), nepublicată, EU:C:2018:6, punctul 70 și jurisprudența citată].
- 52 Rezultă că al treilea aspect al celui de al doilea motiv nu poate fi admis.
- 53 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, se impune respingerea recursului în ansamblul său.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 54 Articolul 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură prevede că, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea lui VG la plata cheltuielilor de judecată, iar VG a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) O obligă pe VG la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături